

El llenguatge

Avorrir-se

29/VI/1977

L'admissió oficial per part de la Secció Filològica de l'Institut del sentit del verb avorrir equivalent a «causar tedi, avorriment» o bé, usat pronominalment, «sentir tedi», és relativament recent. A les primeres edicions del Diccionari Fabra avorrir hi era únicament admès en el sentit de «tenir aversió» o «agafar aversió». (Cal advertir que en les darreres edicions del Diccionari, una errada tipogràfica en la col·locació del signe que indica les addicions de la Secció Filològica indueix a creure, indudament, que és el mot avorrir, en tots els seus sentits, que es deu a un acord d'aquesta corporació.) Abans d'aquesta addició, doncs, calla recórrer, si hom es volia mantenir dins la normativa més estricta, a solucions un poc artificioses, com enfastidir-se, ensopir-se, etc, de què ja s'ha generalment prescindit. Ara, quans ens avorrim, ja ho podem dir amb aquest mot.

Resulta, per tant, que el verb català avorrir comprèn els significats que en castellà solen ésser expressats per dues formes verbals diferents: «aborrecer» i «aburrir». I, de tant en tant, observem com algú, suposem que més aviat inconscientment, intenta establir en català una distinció anàloga a la del castellà, és a dir, servir-se d'una forma diferent per a cada sentit, valent-se d'un doble procediment: creant la forma falsa «avorrèixer» com a equivalent de «aborrecer», amb què avorrir resta exclusivament com a equivalent de «aburrir», o bé, contràriament, servint-se d'una forma gràficament idèntica a la del castellà «aburrir» —«jo no m'aburreixo mai»— per a expressar el seu sentit, i reservant avorrir com a equivalent de «aborrecer».

Però cal prescindir decididament tant de «avorrèixer» com de «aburrir», formes tótes dues espúries. Avorrir (o avorrir-se) servei per a tots dos casos, sense que sigui possible, pràcticament, cap confusió o ambigüitats: M'agradava molt el formatge però me'l van fer avorrir. Vam anar a la festa i ens hi vam avorrir.

Albert Jané